

Ahmed Burić

**TEBI ŠEGA
ŠTO SE ZOVEM
DONALD**

Copyright © 2017, Ahmed Burić
Copyright © ovog izdanja 2017, LAGUNA

Biblioteka

E D I C I J A
PLAVOBELOCRVENO

KNJIGA 5

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

TEBI ŠEGA
ŠTO SE ZOVEM
DONALD

Sadržaj

Dan prije i dan poslije	11
Mi smo ljudi Cigani, sudbinom prokleti	17
Fukara mi, fukara oni	23
Raja i papci	31
Razlika između homoseksualaca i „pedera“ . . .	41
Kratka povijest šatrologije	53
Mengeleov rukopis.	71
Sve počinje pucnjem, a završava metkom . . .	79
Stranac u svom plemenu	97
Gradski derbi	105
Nismo mi za ovaj vakat	113
Istočno pitanje	117
Crnci.	127
<i>O piscu.</i>	147

Mojima, koji su preživjeli i znali ispričati

Dan prije i dan poslije

Znam da ti je šega što se zovem Donald, đe neće, nekad je i meni, al je stvarno tako, šta te imam folirat, znamo se iz grada sto godina, vako iz viđenja, a evo, sad te vozim, i drago mi je, nisam ti ja ovo imao kome ispričat, a i glupo ti bude, ne kontaju to raja, a i neke stvari kad pričam, misle da lažem, gledaju u mene ko u televizor, pa onda malo kome ja i kažem šta je i kako je. Prvo, Nijemac sam, Švabo pravi, a iz Sarajeva, ljudi malo gledaju ispod oka kad kažem da mi je pravo ime Donald Meerbach, kontaju da ih zajebajem, a nije, fakat. I dedo mi se tako zvao. On ti je došo ovdje ko njemački vojnik, bio ono pravo mlad, i ne ubiju ga 1945. kad se oslobodi Sarajevo. Bio nede okolo po Kaknju, Varešu, na prinudnom radu, jedno četiri-pet godina, i onda ga prebace u Sarajevo, gradilo se nešta valjda, pričo mi je i šta, al ne znam sad, i zaljubi se u babu, i dobiju mog starog. E sad, nisam ja nikad saznio sve te detalje, jesu li se

oni maznuli dok je on bio na prinudnom radu, il poslije, ili se on vratio nakon što je odslužio, to mi je mutno, nisu o tome nikad pričali. Asli je ona bila trudna, a on još u mardelju, to je tad bila bruka neviđena. Elem, nasele se na Goricu, pomalo kuća, on se u Njemačku više i nije vraćao, ja mislim da je za sve ove godine dvaput bio, nisu oni tamo nikakve hadžije bili čim su ga ko dijete uvalili u prašinare, đe to ima da bogati ratuju, to si vidio i kod nas u ratu, sve ove guzonje svoju djecu ispale, pa onda tebi popuju šta ćeš i kako ćeš i kako se gine za rodnu grudu, šuplja je to, ba, nema to ni sa čim veze. I tako smo ti mi gore živjeli, i ja se gore rodio, ono, folovi, škola „Franjo Kluz“, raja, onda u srednju mašinsku, klasika je to, ja vala i nisam nešto znao šta ću bit, nisam bio nikakav veleučenic, dobar, vrlo dobar, kako kad, jebaji ga, ali kontam da se ne razdvajam od raje, pravo puno nas otišlo tamo i hajde guraj to, to bila jalijaška škola, tu išli Ćelo, Gabi, Tite, Ćuška, one jalije, nisi ništa moro ti bit nešto naučnik da prolaziš, a i realno, koliki si god hrsuz, ne možeš bit veći od njih, to su hojrati, cigle ljudima prodavali, otimali pare u prvom razredu, sreća pa su bili najjači u gradu, pa onda kad kažeš da si iz mašinske, niko te i ne dira, šta oni znaju kakav si ti s kim. I taman mi završismo tu srednju, a znaš kako je ono onda bilo, svi na fakultet, upišem i ja, al znao sam da neću previše dogurat, već počeo sa starim neki biznis praviti, onda se sve dalo, al hajde, kontam, probaću vanredno malo, pa šta bude, ne košta me ništa, i stari se ne buni, al vrti

glavom i sve govori: „Ne valja ovo, mali, ništa, nisam ja protiv škole, al nema više pravih majstora u Sarajevu, papci zavladaše, znaš kako je s njima, dođe jedan, z bomba onu naku višu školu, postane nakav šefić, to su te šeme, onda dovede trojicu svojih, postavi ih za portire, ključare, magacionere i eto ga direktor. Niko na zanat neće, ne valja.“

Moj ti je stari, pokoj mu duši, bio ona prava sara-jevska raja, starinska, ne ovo sad ko oni majmuni nepismeni, što tuše onu neku ukradenu robu, sjede po kafićima s onim glupim trebama i sav mu uspjeh u životu što se u Sarajevu rodio, konta mangup što radi za kakvog kriminalca. Jok, to ti je ona priča, nije se nikad previše imalo, sirotinja iza onog rata, pa onda završi zanat, zaposli se, pa onda nešto malo privatluka, kućice, neku vikendicu počeo u Lukavici praviti, sve regulara, normala, nema tu teške priče, on i njegova raja. A tu imaš svega, ono ferijala, neki pleh orkestar gore u Vatrogasnom, ono sviraju za svoju dušu, izleti po Jugoslaviji, malo na more, malo u Sloveniju kod nekog bratskog orkestra, malo u Beograd na one neke smotre. Akšamluk, meza i one svoje neke šuplje priče, nit koga diraju, nit njih ko dira, i vozdra. E jest, ono, furali su se na aute i motore, valjda to kad su zaradili prve pare, a nije bilo auta i toga, onda oni to nešto kupe, popravljaju, friziraju, kad ih slušaš reko bi da su avione imali, a ne one neke trulje, čuj fijat 850 i opel olimpija, oni o tome mogu po dva sata, stare mi, imam osjećaj ja ne bi tako danas pričo avion da imam, al ljubav, džaba

je to. I tako sam ti ja uz njega počeo voljet te aute i to, i evo me sad vozam, imam i svojih auta, dobro je, ba, nek se živo i zdravo, nije od nas niko velikih prohtjeva, pusti milione, nema ovde toga ako nisi kriminalac, jasno je to ko dan.

I onda kad je ono izbio rat, vidim ja malo prije toga, stari slabo, tužan, ba, neće nikom ništa da govori, neće ni s rajom da sjedi, zabije se u onu svoju radionicu i nešto po cijeli dan radi, a ne radi, vidiš ti da je to ništa. Onda, jebiga, sve sam ga češće viđo, odnese šišu rakije sam tamo i zdrma je pa zaspe, stoput sam se prepo, oстане tamo spavat, staroj vidim pravo frka, ništa ne govori, šuti, to ti je ono, žene bolje osjećaju stvari, i kad je neka frka, one se, imam osjećaj, lakše nekako tome i prilagode i pomire, mi smo, ba, kreteni, to je odma panika, šta će bit, hoćemo li se tuć, odma huka praska. Nisam ja to tad konto, al sad kontam, rušio mu se svijet, nije lako bilo odrast, sin njemačkog vojnika, onda ono, partizanija, ko zna kako su ga vrijeđali i kroz šta je sve prošo, al nikad o tom nije govorio, ovo sam ja sve poslije skonto. I jebiga, znaš, on došao u neke godine, nešto u životu steko i zaokružio, kad valja u rat. Zna on da je rat jad, stari mu je sve mogo ispričat, a on ni tamo ni vamo, Nijemac u Sarajevu, kud i šta sad, jebo te svijet. Ždere njega to, ono se kuha iz dana u dan, mi bacamo one šuplje „ko će nas u Sarajevu zavadit“, Alija one „za rat je potrebno dvoje“, a vamo ukopavanje, vidiš da će mara, a svi se prave blesavi. Strah, jebaji ga.

I jedno jutro, ja nešto vozio, naštelili mi neki poso, bilo onih televizijskih ekipa, stranaca, dobra lova, sto maraka dnevnicu, nešto se mi razletili, kad one prve barikade, čupavo, ne daju oni Indijanci s onim čarapama na glavi proć, mi krenuli gore na Lapišnicu, zaustaviše nas, ja izađem iz auta kad nakav s bradom pušku drži, jedan više „leži“, gore oni iza čuke galame „pucaj“, onaj se novinar usro od straha i ona ekipa, vidim ja đavo odnio šalu, polako se vratim u auto i na gas prema gradu. Dođemo u *Holliday* da popijemo piće, tamo se svi skupljali, vidim Radovana Karadžića i svu onu ekipu, i vidim neke od onih starih mangupa u pratnji s njim, s heklerima, kontam, jebem ti sve, zar je dovde došlo, i ne znam šta mi bi, nemam ja puno tu naviku, ali hajde da zovnem kući, javi mi se komšinica, reko „otkud ti tu“, kaže evo ti mama, ja reko „e, stara šta ima“, kaže ona „pozlilo mu je, hajde, molim te, dođi kući“, ja odma gore, on već u bolnici, spavanja nema, onih sporadičnih rafala po gradu svu noć, mi ujutru u bolnicu, dovezoše starog na onim kolicima, leži, jedva diše. Mi ga poljubimo, ja i stara, i dođemo kući, ne prođe možda još jedno sat ili dva i jave nam da je gotovo, da je stari umro.

Znaš ono kad pričamo, pa stalno govoriš „jednom mi prije rata“ i nastaviš priču, e, taj dan, dan prije četrdeset petog rođendana mog starog, tu ti se meni život razdijelio na „ono prije“ i „ono poslije“. I sad kad vozim auta u ove nove servise pa vidim da neko levati, da ne zna poso, sjetim se starog i one njegove rečenice – „ne valja ovo ništa, nema više pravih majstora.“ A sad kad pogledaš, vala i ne valja, dobro je reko.